

“La vida mateixa val més que mil paraules”

Roberto Rey és sacerdot agregat de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. Des de fa uns anys, és el rector de Virgen del Camino, una antiga ermita situada a Collado Villalba, un poble al nord de Madrid.

14/02/2007

Sóc sacerdot agregat de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. Vaig néixer a Linares, en el si d'una

família nombrosa –som cinc germans-. Jo pensava que m'anava a passar tota la meva vida en aquell poble de Jaén, però als dotze anys van traslladar el meu pare a Madrid i ens vam anar a la capital, on vaig començar a estudiar a l'institut públic Ramiro de Maeztu, famós per la seva afició al bàsquet. Als catorze anys, vaig començar a participar en algunes activitats del club Llambria, una associació juvenil dirigida per persones de l'Opus Dei, que quedava prop del col·legi. Allí vaig conèixer a algunes persones de l'Obra i vaig començar a assistir a alguns mitjans de formació cristiana.

Al meu pare no li agradava que anés per aquest Club, perquè tenia alguns prejudicis sobre l'Obra. Però la meva mare li va dir: *Però tu veus que el nostre fill sigui especialment ric?; tu creus que nosaltres tenim diners, influència o poder? Aquí no pot*

aprendre gens de dolent, perquè és una institució de l'Església.

Quan vaig començar a estudiar Dret a la Universitat Autònoma de Madrid vaig deixar d'anar per Llàmbria, encara que conservava la meva amistat amb algunes persones de l'Obra. I així va passar el temps fins que vaig fer un curset de cristiandat. Aquells dies em van remoure interiorment. I a partir de llavors vaig començar a implicar-me i a *complicar-me* en algunes associacions de la Facultat per defensar el dret a la vida.

Fins que un dia, fent una estona d'oració, li vaig dir al Senyor: *ja no puc més; ja no tinc temps per a mi; això m'està costant temps, diners i complicacions...* I vaig tenir una moció interior: *No vull les teves coses, la teva faramalla, el teu temps... Et vull a tu!*

Aquella frase, “*Et vull a tu!*”, em va sonar a sacerdoci i em vaig negar rotundament a aquesta possibilitat. *No! Jo sóc dels que em poso a l’ultima fila a l’església. Mai he sortit a llegir una lectura a missa. M’esgarrija sortir allà dalt. Per això, el sacerdoci no pot ser el meu camí. A més, com argument concloent, em vaig dir: m’agraden molt les dones... Excusa, darrera excusa, vaig procurar anar oblidant-me de l’assumpte. Però duia aquesta inquietud dintre de l’ànima.*

En aquestes estava quan un amic em va convidar a una convivència a Roma durant la Setmana Santa, amb persones de l’Opus Dei. *Una setmana a Roma? Fantàstic!* Anava amb la idea de fer turisme: molts passeigs, bastants *gelatti*, una mica d’art... Pensava acudir a l’audiència amb el Papa a l’Aula Pau VI, però en l’ordre espiritual, *res més.*

Durant l'audiència, com de costum, alguns espanyols vam donar la nota i vam anar avançant files sense ordre ni concert. Jo em vaig posar prop, molt a prop de Joan Pau II. El Papa tenia una gran vitalitat i no se m'oblidaran mai les seves primeres paraules: *Estimats joves! No tingueu por de lliurar la vostra vida a Crist, perquè no esteu sols. Compteu amb la Gràcia de Déu.*

Ja no tenia por. Tenia... pànic! Em vaig adonar que duia dos anys regatejant-li el lliurament al Senyor. I aquell dia, el diumenge de Resurrecció de 1988, vaig decidir ser sacerdot. A continuació, vaig anar a veure el sacerdot que venia en el nostre autobús. Pocs dies abans li havia dit que no desitjava parlar amb ell de coses relacionades amb Déu durant aquesta setmana.

- Don Juanjo – li vaig dir-: vull ser sacerdot.

Es va sorprendre. Pocs dies abans li havia dit que no volia saber res de res, i ara, de sobte... volia ser sacerdot!.

-Si!, Si! –li vaig remarcar-. Estic disposat a tot: fins i tot als quinze anys de seminari!

Pensava llavors, no sé per què, que per ser sacerdot calia estar intern quinze anys en un seminari. No tenia ni idea. Ni tan sols sabia on estava físicament el Seminari. I jo, que havia estudiat Ciències Pures, per no donar Llatí, li vaig dir:

- I a més, estic disposat a aprendre llatí i a haver d'estudiar tot en llatí.

Ell va començar a explicar-me, divertit: no eren quinze anys, sinó set; i no s'estudiava tot en llatí, com pensava jo; només havia una assignatura...

- Tant se val –li vaig dir-. Estic completament decidit. I si cal fer algun paper aquí a Roma, doncs ho faig.

Com es veu, sabia bastant poc de l'organització eclesiàstica.

Don Juan José em va donar algunes idees bàsiques: em va explicar que no calia “inscriure's prèviament a Roma”. Si desitjava ser sacerdot havia d'anar primer al Seminari de Madrid.

-...i al Seminari –va seguir explicant-me, amb paciència- hi ha un sacerdot que es diu el Rector del Seminari. Quan tornem a Madrid, si segueixes volent ser sacerdot, anem al Seminari i jo te'l presento. Parles amb ell, i ell t'anirà explicant tot el que has de fer per a ser sacerdot. Primer hi ha un temps de discerniment, en el qual t'aniran coneixent. I tu aniràs destriant

també si això que sents ara és una cosa de Déu o no...

Vaig tornar completament decidit. Després m'he adonat que -com li agradava recordar a san Josepmaria- gran part de la meva crida al sacerdoci la dec a la formació cristiana que em van donar els meus pares. Ara, quan atenc a algunes famílies que vénen per la parròquia, em recorden la meva pròpia història. Quan m'anava a ordenar sacerdot, amb trenta anys, la meva mare, que ja era vídua, em va dir:

-Fill, et vaig a explicar una cosa que tu no saps!

Em vaig posar a tremolar.

-No et creguis que t'ordenes sacerdot així com així. Quan vas fer la Primera Comunió i et dúiem a la catequesis, li vaig dir al teu pare: si portem el nen a la catequesis,

nosaltres hem de començar a anar a missa tots els diumenges...

Ara, en les catequesis de Comunió, procuro parlar amb cadascun dels pares i animar-los perquè donin exemple de coherència cristiana als seus fills. I molts responen positivament.

Sent seminarista vaig estar dos anys en pràctica pastoral a la parròquia de Santa Maria Micaela, a Madrid.

Després vaig continuar com a vicari parroquial. Des de fa quatre anys estic a Collado Villalba, en una nova parròquia: Virgen del Camino. Era una ermita que depenia de la parròquia de la Santísima Trinidad. A Collado Villalba, hi ha 60.000 persones censades i a l'estiu resideixen al voltant de 115.000. Es necessitava una tercera parròquia i va caldre condicionar el temple i construir un nou edifici, amb sales

per a les catequesis, despatxos i habitatges per als sacerdots.

El nostre treball pastoral s'inspira en un ensenyament de Joan Pau II que es troba a l'encíclica *Novo millenio ineunte*, en la qual proposava que les parròquies fossin escoles d'oració.

“Perquè els alumnes aprenguin, cal obrir les escoles -vaig pensar-.

Llavors el primer que hem de fer és obrir la parròquia tot el dia: des de les 7:30 del matí fins a la nit, tancant només a l'hora del dinar, per a facilitar que moltes persones puguin trobar-se amb Jesucrist en el Sagrari i fer oració”.

És un goig veure com, a poc a poc, han anat inscrivint-se els nens per a la catequesis de la Primera Comunió; com han anat arribant els primers joves per a preparar-se para la Confirmació; els futurs esposos per als cursets prematrimonials...

-Escolti, i què és això de ser mossèn? En què consisteix el seu treball?, em pregunten els joves, amb una distracció similar a la meva, quan tenia la seva mateixa edat. Els explico que el meu treball consisteix a ser un pont entre Déu i els homes: a dur les coses dels homes a Déu i les coses de Déu als homes, molt unit al bisbe diocesà.

Després d'aclarir-los que significa la paraula "diocesà", segueixo explicant-los, de la manera més senzilla possible, acomodant-me a la seva mentalitat, -com va fer don Juanjo amb mi- que la tasca del sacerdot diocesà és col·laborar amb el seu bisbe, en comunió amb els Apòstols, en la predicació de la paraula de Déu, en l'administració dels Sagraments de Jesucrist i en l'exercici de la caritat.

A poc a poc ho van entenent; encara que la vida mateixa val més que mil

paraules. A més de parlar-los de la confessió, aquests joves veuen a l'església sacerdots confessant cada dia. I després de rebre el Sagrament de la Reconciliació se'n van feliços, joiosos, per haver rebut el perdó del Senyor.

Així s'ha anat creant aquesta gran família de la parròquia. Volem que sigui com aquella font de la qual parlava Joan XXIII. El Papa comparava la parròquia a la font del llogaret, on van tots els veïns des de les seves cases per a recollir l'aigua que els enforteix en les seves activitats quotidianes.

M'alegra veure com grans i petits es van acostant al Senyor. Un dia de final de curs vaig veure com una nena, d'uns sis o set anys, pujava a l'altar i obria la motxilla. Em vaig posar nerviós, perquè vaig pensar que anava a treure uns retoladors i fer un disbarat. Però em vaig detenir

al veure que treia un full i l'hi
ensenyava a la imatge del Crist
Crucificat, dient-li:

-Senyor, són les meves notes. M'han
quedat tres. A veure com l'hi
expliquem a la mama!

Li va llançar un petó al Senyor amb
la mà, i va marxar.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/la-vida-
mateixa-val-mes-que-mil-paules/](https://dev.opusdei.org/ca/article/la-vida-mateixa-val-mes-que-mil-paules/)
(12/08/2025)